

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **V. S. D.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2019, čj. OAM-267/LE-LE05-BA04-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 10. 2019, čj. 60 Az 13/2019-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. Dne 31. 10. 2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Při pohovoru uvedl, že Vietnam opustil v roce 2006 z finančních důvodů, v roce 2013 se tam vrátil asi na měsíc. Ve Vietnamu neměl nikdy žádné problémy, neboť je spolu s celou rodinou členem Komunistické strany Vietnamu. O azyl požádal proto, že má v České republice syna (nar. 2011), o kterého by se chtěl pokud možno starat a chtěl by mu zůstat co nejbližší. K dotazu žalovaného uvedl, že syn žije s jeho bývalou manželkou v Německu, ovšem trvalý pobyt i bydliště mají v ČR. V případě návratu do Vietnamu se obává toho, že nebude moci splatit své dluhy. Žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Uvedl, že soukromé a rodinné vazby nemohou odůvodnit udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Totéž platí o žalobcově neschopnosti splácet dluh.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. Krajský soud v Plzni se ztotožnil se závěry žalovaného a žalobu zamítl.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Podle stěžovatele se krajský soud nesprávně vypořádal s tvrzením, že v důsledku rozhodnutí žalovaného bylo zasaženo do stěžovatelova rodinného života. Stěžovateli byl uložen rovněž zákaz vstupu na území Evropské unie, stěžovatel si tedy nemůže upravit svůj rodinný život pomocí institutů upravených zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Stěžovatelův nezletilý syn je v péči matky, se kterou stěžovatel nežije. Pokud by byl stěžovatel nucen vycestovat z území České republiky, prakticky by se nemohl stýkat se synem. Žalovaný a soud nesprávně vyhodnotili specifika stěžovatelova případu. Přijatelnost kasační stížnosti stěžovatel spatřuje v zásadním pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svých postojích. Doplnil, že stěžovatel podal žádost o azyl, neboť mu byl uložen zákaz vstupu na území Evropské unie v délce jednoho roku a hrozila mu deportace.

[5] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] NSS po seznámení s obsahem správního i soudního spisu konstatuje, že neshledal žádné pochybení krajského soudu, které by v této věci založilo přijatelnost kasační stížnosti. Stěžovatel nesplňuje žádný z důvodů pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Stěžovatelova žádost působí jako účelově podaná a směřuje toliko k tomu, aby stěžovatel získal titul k pobytu na území České republiky. Stěžovatel totiž požádal o udělení mezinárodní ochrany až poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění a zákaz pobytu na území Evropské unie v délce jednoho roku. Žádost o udělení mezinárodní ochrany však neslouží jako prostředek k legalizaci pobytu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 7/2003-60, nebo ze dne 24. 2. 2005, čj. 7 Azs 187/2004-94). Je pravda, že jelikož byl stěžovateli uložen zákaz pobytu na území ČR, nemůže již v této fázi a po dobu zákazu pobytu vyřešit svou pobytovou situaci za pomoci institutů zákona o pobytu cizinců. Tato skutečnost však jde výlučně ke stěžovatelově tíži.

[8] Žalovaný i krajský soud se zabývali také otázkou, zda by v důsledku napadeného rozhodnutí nemohlo být nepřiměřeně zasaženo do stěžovatelova soukromého a rodinného života. NSS připouští, že žalovaný nepřesně a paušalizujícím způsobem vyjádřil, že soukromé a rodinné vazby nemohou odůvodnit udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Podle judikatury NSS může za konkrétních a výjimečných okolností představovat vycestování žadatele z území České republiky nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a tedy i důvod k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71, či ze dne 25. 1. 2013, čj. 5 Azs 7/2012-28, č. 2836/2013 Sb. NSS). Břemeno tvrzení i břemeno důkazní však v tomto směru tíží žadatele o mezinárodní ochranu. Krajský soud v bodě 11 svého rozsudku správně vyhodnotil, že stěžovatel ve správním řízení ani v žalobě (ostatně

pokračování

ani v kasační stížnosti) neuvedl konkrétní skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by vycestování z ČR představovalo nepřiměřený zásah do jeho rodinného života. Přispíval-li stěžovatel na výživu syna, kterého nemá v péči a který žije s matkou v Německu, není to důvod k tomu, aby získal mezinárodní ochranu v ČR.

[9] V této věci tak nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.

[10] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven krajským soudem, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Advokát provedl ve věci jeden úkon právní služby, kterým je sepsání kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za provedený úkon právní služby advokátovi náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Za úkony právní služby tak advokátovi náleží 3 400 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4 114 Kč. Tuto částku NSS vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu